

de Embedsmænd, der her er Tale om, ansat. Ja, det kan godt være, at vi har faaet ansat nogle Embedsmænd, til hvem Udgifterne er steget Aar for Aar, men det betyder dog ikke det samme som, at det i og for sig er uheldigt, at vi har faaet dem. Spørgsmaalet er, om de har gjort Nytte for de Penge, de har kostet, og jeg nærer ikke Tvivl om, at de Bestillingsmænd, der her er Tale om, i Løbet af de 5—6 Aar, som Lovforslaget forudsætter, vil spare saa mange Penge, at man sjældent har set en Embedsmand gøre bedre økonomisk Fyldest for de Beløb, han koster, end det her vil ske. De vil utvivlsomt spare Statskassen eller Lønningsfonden for mange Penge, som nu og navnlig i de sidste Aar er givet ud til Dels unyttigt. Derfor vilde jeg meget gerne, at vi kom til et Resultat her, saa Lønningsfonden fik den Hjælp, som den vil faa ved denne Institution.

Til det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff) vil jeg sige, at naar han ønsker Enighed om Lovforslaget, kunde jeg tænke mig, den kunde opnaas, hvis man til Flertalsforslaget stillede et Underændringsforslag om, at der i Stedet for at kræves Indstillingsret for Stiftsøvrighederne bestemtes, at disse Mænd vælges af Ministeren efter Forhandling med Stiftsøvrigheden. Saa er det paa Ministerens Ansvar, det sker, men jeg skal ikke have noget imod, at der fastsættes i Loven, at der skal forhandles med Stiftsøvrighederne, og jeg kan heller ikke tænke mig andet, end at den højtærede Minister vilde være med til det. Hvis dette kunde skabe en god Forstaaelse, saa at Loven derved kunde komme igennem i Rigsdagen, skulde jeg ikke have noget imod det. Men naar det ærede Medlem siger, at hvis man ikke saaledes finder en eller anden Løsning, risikerer man meget let, at vi slet intet faar ud af Sagen i denne Samling, har det ærede Medlem Ret, men jeg ser saaledes paa denne Sag, at saa overmaade længe kan det ikke vare, inden der maa ske noget afgørende, og jeg forstaaer vel, at den højtærede Minister efter Sagens hele Forløb ikke griber til den Udvej, en Minister har i denne Sag, nemlig at ansætte bygningskyndige Konsulenter, som lønnes af Lønningsfonden, det kan han nemlig gøre. Men hvis der ikke kommer nogen Lovordning paa dette Omraade, betragter jeg det som givet, at i hvert Fald den næste Kirkeminister vil føle sig forpligtet til at skabe et Organ, som kan være til Hjælp paa den Maade, som det

her er tænkt, og lade Lønningsfonden betale. Thi han vil være klar over, at de Beløb, Lønningsfonden i de sidste Aar har maattet udrede, har været uforholdsmæssig store, og det er givet, at en Minister maa komme til at se saaledes paa Sagen, at der vil spares mange Penge for Lønningsfonden ved Ansættelse af disse Konsulenter, selv om Lønningsfonden skal betale hele Udgiften til dem.

Brorsen: Den højtærede Minister begyndte med at udtale, at han meget vilde beklage, om der ikke kom et Resultat ud af denne Sag, og det kan jeg godt forstaa, men det forekommer mig, man har Lov at sige, at den højtærede Minister ikke har bestræbt sig synderligt for at forene de modstridende Anskuelser. Der var i alt Fald vist en Del indenfor mit Parti, der ikke vilde have haft noget imod at gaa med til den Affattelse, Lovforslaget fik i Landstinget. Personlig var jeg ikke tilfreds med den, men jeg tror, at der indenfor mit Parti var en Del, som kunde være gaaet med til den.

Ministeren udtalte gentagende, hvorfor Ministeren skulde have Lov til at udpege disse 7 Mænd uden en Indstilling fra Stiftsøvrighederne: det var for Ensartethedens Skyld. Jeg kan ikke indse, at der kan blive mere Ensartethed, fordi Ministeren udpeger dem, end fordi der kommer en Indstilling fra Stiftsøvrigheden, og vi har særlig foreslaaet en saadan med den Motivering, at Ministeren umuligt kunde kvalificerede Mænd i de forskellige Stifter, saa maatte han have et uhyre stort Personalkendskab til disse Haandværkere, der er Tale om, ellers synes jeg, det er ret umuligt for en Minister at kende Forholdene i de forskellige Stifter her i Landet. Man skulde synes, at Stiftsøvrighederne maatte have et nøjere Kendskab til de Mænd, der kunde være Tale om at bruge i disse Stillinger. Og naar de saa endelig er udnævnte, er det klart, at de maa faa en Instruks fra Ministeren angaaende det Arbejde, de faar med at gøre.

Ministeren kom saa med en Udtalelse om, at efter hans Mening vilde vort Forslag skaffe en meget dyrere Ordning end hans. Det er mig ubegribeligt, at Ministeren kan komme med en saadan Udtalelse. Disse 7 Konsulenter eller Raadgivere faar hver saadant noget som 150 Præstegaarde at føre Tilsyn med hver i sit Distrikt. Der er godt og vel 1,100 Præstegaarde, og naar vi faar 7 Konsulenter,